

той, когато вижда единъ младъ човѣкъ като Ив. Богорова, възпитаникъ на Одеса, да превежда тъй добре на новобългарски една география въ 1842 г.; и колко нещастенъ е той сжщевременно, когато долавя собственото си безсилие въ това отношение, и то едничко поради неблагоприятното си решение да следва въ грѣцки учебни заведения! „Азъ заслужвамъ съжаление, — изповѣдва той предъ драгия си Г. Золотовичъ въ края на 1843 г., — късно узнахъ заблудата си, когато вече нѣма време да я поправа. Какво гризене на съвѣстѣта си чувствувамъ! Единъ нашенець, следъ като следва три години въ Одеския лицей, е въ състояние да даде на народа ни една география по български. А пъкъ азъ, който толкова години боравя съ висшата наука и съ разни философски теории, стоя далечъ съ скръстени рѣце и само ридая надъ нещастieto на родината! До нѣкое време се занимавахъ съ преводи на разни съчинения и съставяне собствени съчинения, но тази ми охота се прекрати, тъй като се увѣрихъ, че никакъ не помагамъ съ това на народа ни, пъкъ дори постъпвамъ несправедливо къмъ него.“

Селимински е изпадналъ въ нѣкакво фаустовско разочарование, при съзнанието за фаталната си стъпка отъ 1840 г., когато е потеглилъ на югъ, вмѣсто на северъ. И въ отчаянието си той проклина грѣшката си и се отказва отъ книжовни опити, за които мисли, че биха били само лична забава, не и сериозенъ приносъ къмъ просвѣтата на народа ни. Безъ обработенъ български езикъ и безъ чисто българска книжина не може да се стори нищо сериозно за родната просвѣта въ цколата и въ обществото. И въ съгласие съ Априлова той иска изучване на старобългарския писменъ езикъ, упазенъ въ толкова паметници, и на руския книжовенъ езикъ, за да се обработи съ тѣхна помощъ живиятъ народенъ говоръ, способенъ да бжде органъ на една нова наука и литература у насъ. Въ бързината си да намѣри по-скоро изходъ отъ трудното положение, особено въ училищата, Селимински мисли дори, че бихме могли временно да уведемъ тамъ книги на нѣкой славянски езикъ, вмѣсто грѣцкитѣ. Както славянитѣ сж използвали нѣкога нашия старобългарски, така можемъ ние сега да използваме тѣхния днешенъ езикъ, тъй лесно усвоимъ за всѣкиго въ три месеца. „Прочее, ние трѣбва да почнемъ съ старобългарски или нѣкой другъ славянски езикъ, руски